

MARVEL

NAGY MARVEL REGÉNYSOROZAT

BOSSZÚÁLLÓK

A PUSZTÍTÁS KULCSA

NAGY MARVEL REGÉNYSOROZAT

Megjelent:

James R. Tuck: **Venom: Halálos Védelmező**
David Liss: **Pókember: Hatalomátvétel**
Dan Abnett: **Bosszúállók:**
Mindenki uralni akarja a világot
Stuart Moore: **Bosszúállók: Polgárháború**
Stefan Petrucha: **Deadpool: Praclik**
Stuart Moore: **X-Men: Sötét Főnix**
Stefan Petrucha: **Pókember: Örökké fiatal**
Jason Starr: **Hangya: Természetes ellenségek**
Jesse J. Holland: **Fekete Párduc:**
Ki a Fekete Párduc?
Stuart Moore: **Thanos: Halálos ítélet**
Greg Keyes: **Bosszúállók: A Pusztítás Kulcsa**

Előkészületben:

Stefan Petrucha: **Amerika Kapitány: Sötét tervek**
Tess Sharpe: **Marvel Kapitány: Felszabadítók**
James A. Moore: **Bosszúállók: Végtelen**
Alex Irvine: **X-Men: A jövőendő múlt napjai**
Neil Kleid: **Pókember: Kraven utolsó vadászata**

Brittney Morris: **Spider-Man: Wings of Fury**
Brendan Deenen: **Morbios: Blood Ties**

www.szukits.hu

NAGY MARVEL REGÉNYSOROZAT

BOSSZÚÁLLÓK

A PUSZTÍTÁS KULCSA

GREG KEYES

TITAN BOOKS

MARVEL

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

A fordítás az alábbi kiadvány alapján készült:
THE EXTINCTION KEY
A NOVEL OF THE MARVEL UNIVERSE
by Greg Keyes
Titan Books

This translation of The Extinction Key first published in 2020,
is published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd
of 144 Southwark Street, London SE1 OUP, England.

Cover Art by Steve Epting
VP Production & Special Projects: Jeff Youngquist
Assistant Editor: Caitlin O'Connell
Associate Editor: Sarah Brunstad
VP Licensed Publishing: Sven Larsen
SVP Print, Sales & Marketing: David Gabriel
Editor in Chief: C. B. Cebulski

Special thanks to editor Joan Hilty

A történetben megjelenő nevek, helyek és események,
illetve ezek megjelenítése a szerző képzeletének műve.
Mindennemű egyezésük a valósággal, ténylegesen élő
vagy egykor élt személyekkel – eltekintve a szatirikus célzatu
részletektől – csupán a véletlen műve.

Fordította:
OSZLÁNSZKY ZSOLT

ISBN – kötött változat: 978-963-497-625-7
ISBN – kartonált változat: 978-963-497-624-0

Lektor: Kósa Éva
Szaklektor: Uray Márton, Pusztai Dániel
Szerkesztő: Szolga Emese
Tördelőszerkesztő: Szvoboda Gabriella, KARAKERTAX Bt.
Színre bontás: A-SzínVonal 2000 Kft.
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Nyomta és kötötte: Generál Nyomda Kft.
Felelős vezető: Hunya Ágnes

PROLÓGUS

A LEGFŐBB VARÁZSLÓ fényből szőtt szárnyakon szállt a szél hátán. Bűvös igék és kézmozdulatok s az akaratereje segítségével Shaushka uralma alá hajtotta az elemeket, és a ragyogó kék égből magához parancsolt villámokat szórta az Égei-tenger aprócska szigetén, Penthoszon gyülekező ellenfeleire.

A félkörben álló hatalmas kőoszlopok közt tizenketten vártak rá.

Pabilt célozta meg, az Íjászt, azonban a villám még azelőtt semmivé foszlott, hogy célba talált volna. Az ellenfele válasza sem sokat váratott magára, és emberfeletti gyorsasággal röpített Shaushka felé napnál is fényesebb nyílveszszőket.

A Legfőbb Varázsló Raggadorr Hét Biborgyűrűjét idézte meg, és a felvillanó energiapajzsok elnyelték a halálos lövedékeket. Azonban még így is, hogy magán viselte a Rettenet Védőköreit, érezte a nyílveszszők szörnyű erejét és forráságát.

A fellobbanó fények elvakították egy pillanatra, és ez is épp elég volt, hogy valami áttörje arkánikus pajzsait, a teste köré tekeredjen, és lerántsa a magasból. A nő kitarta

fényből szótt szárnyait, de bármilyen erővel próbált is el-lentartani, kevésnek bizonyult. Végül dühös sikollyal hullt alá, s csapódott a sziget sziklái közé.

Miközben megpróbált föltápáskodni, s lassan a fájdalomtól elhomályosult tekintete is kitisztult, már azt is látta, hogy ki rántotta le a levegőből: egy izmos, fekete szemű asszony a hosszú ostorával. Shaushka hírből már ismerte – ő volt Ab-Sin, a Szűz, az Egek Ostorozója.

– Lám, előbb-utóbb minden istennő elbukik! – mosolyodott el gúnyosan a Szűz.

A megidézett védőkörök még mindig óvták Shaushkát, a testére tekeredő ostor azonban irgalmatlan óriáskígyóként szorongatta. Szikrák repkedtek körülötte, és tudta, hogy előbb-utóbb lefoszlanak róla Raggadorr Védelmező Gyűrűi.

Rögtön belekezdett hát egy inkantációba, mellyel a rettenetes Ikthalont, az Örök Változatlanság Urának erejét idézte meg. A következő pillanatban jégcsápok kúsztak elő a körmei alól, s tekeredtek ellensége tagjai köré. A Szűz abban a pillanatban megdermedt, s ragyogó ostora semmivé vált.

Shaushka dübörgő léptek hangjára kapta föl a fejét, s mögötte egy tagbaszakadt férfi jelent meg, kinek súlyos szarvak sarjadtak a koponyájából. Az állat-ember leszegett fejjel rohamozott, a nő azonban kacagva szökkent a levegőbe, s a lény szarvaiba kapaszkodva lendült át a feje fölött. Ezt még annak idején a knósszoszi palotában tanulta, Kréta-szigetén.

Miközben átlendült a fenevad feje fölött, egy villámgyors mozdulattal idézte meg Cyttorak Kármin Bilincseit, melyek azonmód fogságba is ejtették a szörnyeteget.

Alighogy földet ért, máris újabb nyílvevők suhantak fe-
léje, s bár sikerült eltáncolnia az útjukból, az egyik még így

is fölsértette az arcát. A seb nem volt különösebben mély, azonban a nyílhegyen lévő mérreg máris elkezdte lelassítani és eltompítani a gondolatait.

Amint tudatosult benne, hogy az elméjét érte támadás, azonnal pszichikus pajzsot emelt maga köré, s következő támadása arra az ellenfelére sújtott le, aki leginkább egy ten-geri teremtményre hasonlított. Súlyos testét szelvényezett páncél óvta, kezei rákollókban végződtek, s apró, kocsányon lógó szemei rosszindulatúan méregették.

Ő volt Dub, az Ollós Rettenet.

Shaushka fényszárnyaival söpörte félre a csúfságot, s ahogy sikerült a földre sújtania, a gondolatai is azonmód kitisztultak. Azonban ez a röpké figyelemelterelődés is sok-
ba került neki. A szeme sarkából éles villanást látott, és si-
került majdnem időben háritania.

De csak majdnem.

A világ fehéren izzó kinná változott, ahogy az alsó síkok energiái minden porcikáját átjárták. Egy ember szörnyet-
halt volna, Shaushka azonban egy sokkal ősbibb faj, a halha-
talan *enna* gyermeke volt. Ennek ellenére még ő is kis híján
összeroppant.

A következő csapást a maga köré idézett szent erőkkkel
verte vissza, s még épp időben húzott föl egy újabb ener-
giapajzsot, hogy fölfogja egy kosszarvú nő lángoló nyilait.

Am bármerre is pillantott, mindenholnan ellenséges ar-
cok néztek vissza rá.

Az ellenfelei lassan körülvették.

Kitárta szárnyait, s miután a magasba röppent, szörnyű
és visszavonhatatlan invokációba kezdett, mellyel Dormam-
mut akarta megidézni. Mielőtt azonban a záróformulát is

kimondhatta volna, maga a levegő indított támadást ellene, s rántotta vissza a földre.

Odalent a talaj is ellenszegült az akaratának, és a földből sarjadt csápok bilincsként fonódtak a tagjaira.

A nő először bizonytalanodott el. Lehet, hogy nem sikerül fölébük kerekednie?

De nem! Ó Shaushka! Erősebb mindannyiuknál!

Lerázta magáról a félelmet, majd föltápászkodott, és dühösen fújtatva fordult körbe.

Az ellenfelei közül egy magas, karcsú férfi lépett elő, s bár a legutóbbi találkozásuk óta sokat változott, Shaushka bármilyen alakban fölismerte volna.

– Atherwan! – vicsorodott el a nő. – Te áruló!

A férfi elmosolyodott.

Ez a magas, sápadt, csontos arcú ember Bakhlo távoli földjéről származó, híres mágus volt, aki az ő királyi udvarában élt, Ninivében. Épp csak most már mind kevésbé látszott embernek, a bőre kékesfekete színben pompázott, s kemény és kitines volt, mint egy rovaré. Szakálla-bajusza az utolsó szálig kihullott, és a szemeiben túlvilági fény csillogott.

– Ninive istennője! – bólintott, gúnyosan mosolyogva.

– A Mennyek Királynője, Legfőbb Varázsló! Hogyan is árulhatnék el valakit, akit sohasem szolgáltam?

– De hát te voltál az én nagyvezírem!

– Te csak azt hitted – csóválta meg a fejét a férfi –, de mindaz, amit valaha is tettem, minden szó, amit a füledbe suttogtam, csak azért volt, hogy egyszer ez a pillanat is eljöhessen.

A kezében egy aranyfényrel ragyogó ankh keresztet tartott, amiből elképesztő intenzitású nyers energia sugárzott.

Atherwan az ég felé intett a kereszttel, s ahogy egy pillanat erejéig Shaushka is fölnézett, látta, hogy fényükkel még a napot is elhomályosítva egyik ragyogó csillagkép a másik után jelenik meg. És mind nagyobbak voltak, és mind fenyeesebbek, ahogy közeledtek.

– Ez az, amit én szolgálok! – mondta komor mosollyal a férfi. – A Mulapint. A Ragyogó Nyáját.

Miközben beszélt, az ujjai kitines ollókká olvadtak össze, s megnyúlt gerincéből hosszú, fekete skorpiófarok sarjadt. Közben a többiek is elkezdtek levedleni emberforma külsejüket. A Bika majd kétszer akkora volt, mint eddig, s lassan négykézlábra ereszkedett, mint valami vadállat.

– Ez az? – bökött a fejével a nő az Atherwan kezében tartott tárgy felé. – A Kulcs?

– Tudomásod van a Kulcsról? – sötétedett el a férfi arca. – És a találkozásonkról is tudtál. *Rólunk* is tudtál. De hogyan?

– Shaushka vagyok! – szegte föl az állát gőgösen a nő. – A Háború és Szerelem úrnője, királynő és istennő, a Bűbájosság Anyja és a Mennyek Császárnője! Jog és érdem szerint Legfőbb Varázsló. Komolyan azt hittétek, úgy árnykodhattok ellenem, hogy nem jut a tudomásomra?! A saját városomban? A világon, amelyet *védelmezek*? Erről a Ragyogó Nyájáról mit sem tudok, de rólatok annál többet! Ez a macska itt az Oroszlán, a műkénéi királyi udvar varázslója, aki a távoli Kuru királyságából származik. Ab-Sin, a korbácsos ringyó a karkemeshi Il-Keshub királynak, annak a dadogó, nyáladzó idiótának a szeretője, és távolról sem az az erényes szűz, mint akinek mondja magát! Guan-na, a Bika írnok a kolxhisi királyi palotában! Ti egytől egyig férgek vagytok a civilizációk aranyalmáiban. Ti vagytok a

hatalom a királyi trónus mögött... de mi végre? Hogy vizályt szíthassatok pusztán a vizály kedvéért, Atherwan?

– Nem Atherwan vagyok! – vicsorította ki a fogait a férfi. – Hanem Gir-Tab, a Szúró és Metsző, a Skorpió! És ha vizályt is szítunk, azt csak azért tesszük, hogy később rendet teremthessünk a helyén, és megszabadíthassuk a világot hiú, emberi uralkodóitól! Hogy megszabadíthassuk a világot a magadfajta önjelölt istenektől és istennőktől! Félig-meddig igazad van, a múltban nem jártunk sikerrel... de most itt van ez!

Azzal meglengette a Kulcsot.

– Alulbecsültél minket! – acsargott a férfi. – Túl lassan reagáltál, és most végtelen gögödben azt hiszed, egymagad is képes lehetsz legyőzni mindannyiunkat. De ez lesz az utolsó tévedésed!

Aztán elkomorodott.

– Most meg miért mosolyogsz? – kérdezte.

– Azt elismerem, hogy néha még én is követek el hibákat – bólintott Shaushka –, de olyan ostoba én sem vagyok, hogy *egyedül* jöjjetek ide!

A Skorpió arca még elég emberi volt hozzá, hogy jól látsszon rajta a döbbenet.

Khonshu Ökle! Most!

Shaushka választott bajnokai az égből csaptak le – Árész, a háború istene lósörény-forgós sisakjában és ragyogó pánccéljában, aki egyből Guannát, a Bikát vette célba. Az asgardi aranyhajú Brünhilda csillogó acélsisakjában, ősi kardját, a Sárkányagyart forgatva rontott a Kosra. A Líbia távoli és titokzatos földjéről származó Fekete Párduc csillogó karmaival az Oroszlánnak esett neki; és Kandé, Khonshu Ökle, aki a Holdisten titkos tudományának segítségével

hozta ide társait Shaushka palotájából. A harcos csontfém köpenye vadul csattogott a szélben, arcát sötét maszktakarta.

A föld vonakodva ugyan, de eleresztette Shaushka tagjait, mire a Legfőbb Varázsló diadalmas rikoltással sújtott le Gir-Tabra egy energiacsapással.

S ezzel kezdetét vette a csata.

A meglepett Gir-Tabot elsöpörte a támadás, s ezt kihasználva Kandé egyetlen szökkenéssel ott termett és kiragadta Gir-Tab kezéből a Kulcsot. Shaushka érezte az energiámintázat fodrozódását, ahogy Khonshu Ökle megpróbált elteleportálni, ám nem járt sikerrel. Gir-Tab az utolsó töredékmásodpercben ragadta meg az aranyfényvel ragyogó Kulcsot, s bár egy szívdobbanás erejéig ő is, Kandé is kifakulni látszottak a valóságból, a következő pillanatban ismét anyagiasultak.

A Legfőbb Varázsló igyekezett a tartalék energiáival Kandét segíteni, a Kulcs azonban ellenállt az akaratának. A bűvös tárgyat a gazdája nélkül szemlátomást nem lehetett elragadni.

Khonshu Ökle felrikoltott, és ahogy ismét lesújtott, a csapást kísérő éles pendüléstől még Shaushka is úgy érezte, hogy szétreped a koponyája.

– El innen! – hördült föl Gir-Tab, majd maga elé emelte a Kulcsot, és az ankh keresztből kicsapó nyers energia mindkét nőt ledöntötte a lábáról.

A Skorpió Shaushka felé intett a Kulccsal, és a Legfőbb Varázsló úgy érezte, mintha valami rettentő erejű, lángoló kéz fogná marokra a bensőjét. Elszorult a torka, s így sem beszélni, sem levegőt venni nem tudott.

Kandé előrántotta sarlókardját, de mielőtt ráronthatott volna Gir-Tabra, a Szűznek sikerült kiszabadítania magát Ikthalon csápjából, és ostorával a földre rántania Khonshu Öklét.

Kandé abban a pillanatban teleportált, s a Szűz mögött jelent meg. Azonban mielőtt fejét vehette volna, hatalmas hullám csapott ki a tengerből és rántotta magával.

Sokáig azonban ez sem volt képes fogságban tartani – mert lehet, hogy a Kulcsot nem tudta elpusztítani, Khonshu Ökle azonban nem volt közönséges halandó, ahogy a kardja sem volt közönséges fegyver.

A penge úgy hasította a vizet, mintha szilárd anyag lett volna, s az jégként tört darabokra.

A szétszaggatott hullám pillanatok alatt ismét egybefolyt és emberi alakot öltött. Gula volt ő, a Nagy, a Víz Ura, aki most Kandéval kelt birokra.

Shaushka közben egy elemierő-csapással sodorta félre az útjából a Szűzet, és Faltine Lángjait szabadította a Skorpióra. A tűz pillanatok alatt elnyelte az állat-embert, azonban nem a húsát égette le a tagjairól, hanem az elméjében rejtőző varázslatokat hamvasztotta el. Vagy legalábbis ezt próbálta, a Kulcs azonban azúrkék fénnel izzott föl, védelmet nyújtva Gir-Tabnak.

A Bika tűnt most föl, mielőtt azonban szörnyű dübörgéssel eltaposhatta volna a Legfőbb Varázslót, Árész útját állta, s a szarvánál fogva földhöz teremtette. Valamivel odébb az Oroszlán és a Fekete Párduc birkóztak hörögve, agyarral és karommal keresve a másik torkát.

Brünhilda egyszerre négy ellenféllel kellett fölvegye a harcot, s bár egyelőre állta a sarat, Shaushka jobbnak látta, ha segítségére siet, mielőtt a túlerő legyűrné. Az erőcsapá-

sával egy olyan nőt repített a levegőbe, aki pikkelyes volt, akár egy hal, s a homlokából kecskeszarvak meredeztek. Brünhilda, a valkúr lándzsája abban a pillanatban átjárta a Rák mellkasát, a szertefröccsenő vér azonban kék volt, nem vörös.

Ezek tizenketten erősebbek voltak, mint amire Shaushka számított, azonban a csontjaiban érezte, hogy a helyzet lassan kezd neki és szövetségeseinek kedvezni.

Aztán Gir-Tab a magasba emelte a Kulcsot, mire retentő mennydörgés rázta meg a szigetet. Faltine Lángjait mint ha elfűjták volna, s ahogy az ankh kereszt furcsa táncba kezdett, Shaushka úgy érezte, a tér és idő falai ráborulnak és maguk alá temetik...

Amikor magához tért, egyedül volt a szigeten.

Az ég sötét volt, s a nap állásából arra következtetett, hogy nem csupán más évszakot, de más évet is írnak.

– *Neeem!* – sikoltott föl dühében.

Aztán kiterjesztette a tudatát, végigpásztázva a lehetséges idővonalakat, mígnem sikerült rábukkannia a csatának arra a pillanatára, ahonnan kiszakították. Megpróbált ugyanerre a pillanatra kaput nyitni, de a Kulcs erői lehetlenné tették, hogy a téridőnek ugyanarra a pontjára érkezzen. A legelső időpont, ahová képes volt portált nyitni, egy órával később volt.

Innen kezdte tanulmányozni, hogy miképp is zajlott le a csata, és kénytelen volt elismerni, hogy Gir-Tabnak volt igaza, mikor azt mondta, hogy nem vette komolyan a Ragyogó Nyáját.

Mikor gyermekded cselszövésük Shaushka tudomására jutott, jó darabig szinte szórakoztatónak találta, s biztosra vette, hogy bármikor képes lenne őket legyőzni.

És most náluk volt a Kulcs.

Hogy mi volt ez valójában, azt ő maga sem tudta, azt azonban igen, hogy mire volt képes. Lehetővé tette, hogy az északi félteke tizenkét égövi jegye alakot öltve belépjen a Halandók Birodalmába, és szinte végtelen kozmikus energiával ruházza föl a Skorpiót és társait. A tanulmányaiból tudta, hogy mikor ez az alászállás teljes lesz, a világ egyszer s mindenkorra az ő birtokukba kerül majd. És *abban* a világban neki és a hozzá hasonlóknak már nem lesz helye.

Olyan hely lesz ez, amiből mindörökre eltűnnek az ennék, az annunakik, az asgardiak, a heliopolisziak, az olümposziak – a régi korok minden istene. Hősök és bajnokok, gazemberek és démonok... S nem csupán halva születnek innentől kezdve, hanem egyszerűen kitorlódnak a létezésből.

Nem lesz már jó vagy gonosz, nem lesz mód csodákra és hősi tettekre, és nem marad más, csak ez a tizenkét örökévaló entitás, egy lehetőségektől, választástól és szabad akarattól megfosztott világban.

Márpedig ezt nem engedhette.

A csata azonban kezdett nagyon rosszul alakulni. A Víz Ura és az Oroszlán ugyan már harcképtelenek voltak, de még mindig tíz ellenfél jutott az ő négy bajnokára.

Árész a Bikával küzdött, s az olümposzi szénája igencsak rosszul állt. Kardja s dárdája már eltört, őt magát tetőtől talpig vér borította. A Szűz korbácsa csapott le rá újra meg újra, a csillagokból lopott energiákkal ostorozva testét.

Brünhilda fél térdre ereszkedve próbálta visszaverni a Rák és a Bak támadásait, s mivel balja már törötten csüngött az oldala mellett, csak idő kérdése volt, hogy azok ketten mikor gyúriuk le, és végeznek vele.

Khonshu Ökle egy bizonytalan körvonalú alakkal viaskodott, aki hol megjelent, hol kifakulni látszott a valóságból. Aztán a Nyilas egyik lövése a hátán találta el Kandét, s még a nő csontjai is átsejlettek a bőrén a testébe hatoló túlvilági energiáktól.

A Fekete Párduc két, megszólalásig hasonló nővel csapott össze, s próbálta mindenáron megakadályozni, hogy egybeolvadhassanak. Egy szívdobbanásnyi idővel azonban így is elkészt, s mikor azok ketten eggyé váltak, a belőlük sugárzó forráság egy kisebb csillagéval vetekedett.

A másik oldalról pedig a fejét leszegő Kos száguldott feléje.

És a pusztítás örvényének kellős közepén Gir-Tab állt egyedül, az ég felé nyújtott kezeiben pedig aranyfényel ott lüktetett a Kulcs. Már nem sok emberi maradt benne az egykori férfiből, és kitüres teste mostanra elefánt méretűvé növekedett.

Shaushka minden figyelmét a bűvös tárgyra összpontosította. Amaz egyfelől szinte korlátlan energiákat mozgatott, teret és időt egyaránt eltorzítva, hogy beengedje a Mulapint a Halandók Birodalmába, másfelől azonban szinte korlátlan energiákat emésztett föl.

A Legfőbb Varázsló ebben látta meg a rést az ellenség pajzsán.

Egyetlen csettintéssel tért vissza az ütközetbe, s a tudatával azonnal a bajnokai felé nyúlt.